

De berg

LORI LANSENS

DE
BERG

the house of books

Oorspronkelijke titel: *The Mountain Story*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Simon & Schuster, Inc., New York, NY

Copyright © 2015 by LLMT, Inc.

Deze vertaling is mede tot stand gekomen door bemiddeling van The Bukowski Agency Ltd., Toronto, via Marianne Schönbach Literary Agency

© Vertaling uit het Engels: Marjet Schumacher

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2016

Omslagontwerp: Wil Immink Design

© Omslagbeeld: iStock

Foto auteur: © Laura Starks

Typografie: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4754 8

ISBN 978 90 443 4808 8 (e-book)

NUR 302

www.lorilansens.com

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Max en Tashi, en Addam, Andrew, Chloe en Nathan

Lieve Daniel,

Een mens moet een beetje geleefd hebben om een overlevingsverhaal te kunnen waarderen. Dat heb ik altijd gezegd, en ik heb je beloofd dat ik je het mijne zou vertellen zodra je er oud genoeg voor zou zijn. Het is geen verhaal voor een kind, maar je bent ook geen kind meer. Jij bent nu ouder dan ik was toen ik verdwaald raakte in de wildernis op de berg.

Vijf dagen in de vrieskou zonder voedsel of water of beschutting. Dat deel van het verhaal ken je, en je weet dat ik samen was met drie wildvreemden, en dat niet iedereen het heeft overleefd. Wat er daar boven is gebeurd, heeft mijn leven veranderd, Danny. Wanneer jij het verhaal hoort, zal het jouwe veranderen.

Het valt moeilijk te zeggen wanneer een zoon er klaar voor is om de waarheid te horen over zijn pa. De eerste keer dat ik het je bijna vertelde, was op de avond van je afscheidsmusical op de basisschool; en toen op je veertiende verjaardag, je vijftiende verjaardag, en iedere verjaardag daarna. Je had er recht op om het te horen, maar zo eenvoudig was het nooit. Om het verhaal over de berg te begrijpen, moet je weten wat eraan voorafging.

Weet je nog dat we vorig voorjaar universiteiten aan het bekijken waren? We reden op dat donkere zandweggetje even buiten Bloomington, waar ik bijna een hert aanreed. Weet je nog dat we moesten stoppen bij dat truckerscafé omdat ik aan één stuk door zat te trillen?

Het hert was ongedeerd, het was allemaal met een sisser afgelopen, en jij snapte niet waarom ik zo van slag was. Later, toen ik weer gekalmeerd was en we op de snelweg richting huis reden, vroeg je me of ik wel eens iets had gedood – per ongeluk of opzettelijk. Daarmee gaf je me de perfecte opening in de perfecte setting; in de auto hebben we altijd de beste gesprekken.

Jij was er klaar voor. Ik niet. Die avond realiseerde ik me dat ik nooit in staat zou zijn om je het hele verhaal te vertellen; niet persoonlijk. Als ik had moeten toekijken terwijl jij het allemaal tot je liet doordringen, zou ik het hebben aangepast, gecensureerd, erover gelogen hebben; alles om te voorkomen dat ik je pijn zou zien. Maar het heeft geen zin om slechts een half verhaal te vertellen, toch? Of erger nog: een verhaal dat maar half waar is.

Dus ik heb het opgeschreven. Ik heb gewoon getypt wat er in me opkwam, want dat voelde het eerlijkst. Het is langer dan ik had gedacht – en op de een of andere manier ook korter. En de timing van dit alles? Net nu je gaat beginnen aan Indiana State? Als je ouder bent, zul je inzien dat er niet zozeer een goed of een slecht moment is voor dingen, al lijkt dat soms wel zo. Er is gewoon ‘een’ moment. Hoe dan ook, het zal goed voor je zijn om dit te lezen nu je ver weg bent op de universiteit. Je zult wat tijd nodig hebben om het te laten bezinken, en wat afstand van mij.

Op de dag dat ik samen met de anderen verdwaald raakte – die noodlottige novemberdag – was het precies één jaar geleden dat Byrd zijn ongeluk had gehad. Het was een zwaar jaar, en ik dacht niet dat het nog erger kon worden. Vervolgens reed Frankie, mijn vader, met zijn dronken kop een jong stel dood op Halloween-avond. Mijn beste vriend was er niet meer, mijn vader ging de gevangenis in voor dood door schuld. Ik was op mezelf aangewezen, er was niemand om op de hoogte te houden van mijn plannen. Niet dat ik überhaupt iemand zou hebben verteld over mijn tocht naar de berg, want op die koele, grijze middag, tevens de dag van mijn achttiende verjaardag, had ik besloten om te wandelen naar een plek die Angel's Peak heette, om daar mijn dood tegemoet te springen.

Niemand anders kent dat deel van het verhaal. Zelfs je moeder niet.

Mijn medewandelaars zijn in zekere zin altijd bij me gebleven sinds we al die jaren geleden samen verdwaald waren; ze lopen naast me als ik met de honden aan het wandelen ben, zijn stilletjes op de achtergrond aanwezig als ik in bed lig te lezen, geven me fluisterend aanwijzingen als ik mijn weg niet kan vinden, hebben de hele tijd over mijn schouder meegekeken terwijl ik deze pagina's aan het typen was. Ik zal hun aanwezigheid missen.

Toen je klein was, zat je me op rustige momenten wel eens aandachtig op te nemen en dan vroeg je me of ik aan de berg dacht. Dat was bijna altijd het geval. Je vroeg of ik er wel eens over droomde. Ja dus. Nog steeds; vooral nu. Soms word ik in paniek wakker. Soms word ik wakker en verlang ik naar oude vrienden.

Je moeder? Die heeft altijd gezegd dat ze niet alle onsmakelijke details hoefde te weten. Toch wisten we allebei dat deze dag zou komen, en zodra jij dit uit hebt, zal zij het ook moeten lezen. Ik vrees dat ik het verhaal over de berg zo lang binnen heb gehouden dat het zal sterven zodra ik het naar buiten laat. Mama zou willen dat het al zover was.

Hier is het dan, Danny. Lees het met ons familiemotto in je achterhoofd: wees bedacht op deining.

Liefs,
papa

ERVOOR

Het huis aan Old Dewey Road waar ik mijn jongensjaren had doorgebracht, stond tussen vergelijkbare houten bungalows in het oude, armoediger gedeelte van Mercury, onder de rook van Michigans grootste afvalverwerkingsbedrijf, zo dicht bij het spoor dat ik een passagierstrein kon onderscheiden van een goederentrein aan de manier waarop het huis trilde. Anderhalf jaar na mijn moeders ongeluk – zo noemden we het – had mijn vader een kortstondige nuchtere periode waarin hij het hele huis schilderde, binnen- en buitenkant, in een donkere, matte kleur blauw. Drenkelingenblauw. Frankie zei dat het een eerbetoon was aan Gloria. Ze hield van blauw.

Frankie zei dat ik te jong was, pas vier jaar oud toen ze overleed, om zuivere herinneringen aan mijn moeder te kunnen hebben, maar toch heb ik die. Gloria Elizabeth Truly. In mijn favoriete herinnering draagt ze een zijdeachtige witte jurk met vleermuismouwen, eentje die ik nooit op een foto heb gezien. Ze staat voor een passpiegel te glimlachen naar ons spiegelbeeld, en achter ons is een tweede spiegel waarin ik onze oneindigheid ontdek. ‘Altijd,’ zeg ik. Mijn beeldschone moeder lacht en zegt tegen me dat ik slim ben, om vervolgens mijn gezicht te bedelven onder de kusjes en met me in het rond te draaien, haar armen om me heen geslagen. Met ieder nieuw rondje vang ik een glimp van ons op. Gloria ziet eruit als een engel in die witte jurk.

Ik herinner me vooral de ochtenden met mijn moeder, wanneer

ik naar haar zat te kijken terwijl ze zich klaarmaakte om naar haar werk te gaan (kleuterjuf) terwijl Frankie (entrepreneur) boven lag te slapen. We praatten op gedempte toon terwijl ze haar beeldschone gezicht opmaakte en haarlak met citroengeur over haar krullen verstoof. Voordat ze de deur uit ging, draaide ze zich altijd om en glimlachte, en dan legde ze haar hand op haar hart om te zeggen dat ze me daar bij zich droeg, zelfs wanneer ze er niet was.

Na haar dood liet Frankie haar naam op zijn onderarm tatoeëren – *Gloria* – in een regenboog die over het woord *Altijd* heen stond. Ik had altijd het gevoel dat het eerlijker zou zijn geweest als er *Gloria Eens* had gestaan, of *Gloria Kortstondig*, of nog beter: *Sorry Gloria*.

Voor zover ik me kan herinneren, heb ik Frankie nooit anders genoemd dan bij zijn voornaam. In mijn oren weergalmden de klank ervan, meestal geschreeuwd, vaak met dubbele tong uitgesproken door de wildvreemden die kwamen en gingen in dat doorrookte blauwe huis. Mannen die met deuren smeten en flessen kapotgoiden. Vrouwen die ik niet kende, die eten klaarmaakten dat ik weigerde te eten. Kinderen die ik nooit eerder had gezien, die bordspelletjes speelden die niet van mij waren. Ik weet nog dat Frankie me een keer een pakje kauwgom toegooide en waarschuwde: ‘Eerlijk delen met je zusjes.’ Ik draaide me om en zag twee roodharige meisjes met sproeten, die ik nog nooit eerder had gezien, achter me op de bank zitten.

Gloria Altijd? Ze was pas vijftientig (Frankie een volle tien jaar ouder) toen ze stierf. Ze zeggen dat ik mijn moeders glimlach heb, maar afgezien daarvan lijk ik als twee druppels water op mijn donkerharige vader. Ik weet nog dat ik, na een les over immigratie in groep 4, bij Frankie informeerde naar de details over mijn afkomst. Hij vertelde me dat Gloria’s familie uit Engeland was overgekomen toen ze nog een baby was, en dat haar ouders, allebei arts en op leeftijd, een natuurlijke dood waren gestorven nog voordat mijn moeder haar lerarendiploma had gehaald. Frankie gokte dat ze hem niet zouden hebben gemogen. De gedachte kwam bij me op dat als Gloria’s ouders langer hadden geleefd, ik misschien überhaupt niet zou hebben geleefd.

Toen ik informeerde naar zijn kant van de familie, aarzelde Frankie. Hij deed geheimzinnig over zijn verleden, net als ik. ‘Aan mijn vaders kant waren we Trulino’s tot in de jaren dertig, maar toen besloot mijn opa dat hij een meer Amerikaans klinkende naam wilde, dus heeft hij het veranderd in Truly. Dat veroorzaakte een breuk, en zo zijn we uiteindelijk in Michigan terechtgekomen. Aan mijn moeders kant zijn we Frans-Canadees en Cree. Mijn neven en nichten uit Québec zijn ons één keer komen opzoeken. Ze waren donker en pezig. Ruig. Ik lijk op mijn moeders familie. Daarom ben ik zo’n sluiper, loop ik graag op blote voeten.’

Aan de voorkant van ons blauwe huis was een verrotte cederhouten veranda waar ik als kind altijd vanaf sprong, een handdoek bij wijze van cape wapperend achter me aan, en dan riep ik: ‘Ik ben Batman’, of: ‘Ik ben Superman’, maar ik weet nog dat ik op een dag mijn cape kwijt was en simpelweg riep: ‘Ik ben... IK!’ Frankie sloeg met zijn vlakke hand op de keukentafel en brulde door het open raam: ‘Met dat soort arrogantie kom je in Cleveland, Wolf! In Cleveland en terúg!’ Of het zijn bedoeling was om me aan te moedigen, belachelijk te maken of een standje te geven, weet ik tot op de dag van vandaag nog steeds niet. Mijn vader weet me al een heel leven lang te verbazen.

Op een lentedag toen ik dertien was, stond Frankie op van de keukentafel en kondigde aan: ‘We moeten nu dicht bij familie zijn’, alsof de tragedie van mijn moeders dood pas tien dagen oud was in plaats van tien j  r.

‘Welke familie?’

‘We gaan naar Californië verhuizen. Deze zomer.’

‘Oké.’

‘We gaan bij Kriket logeren tot we er weer bovenop zijn.’

Ik was nog nooit in Californië geweest, en Frankie evenmin. Ik had zijn zus Kriket (Katherine) nog nooit ontmoet en ook nooit geweten dat ze een hechte band hadden.

Ik vermoedde dat Frankie zich op de een of andere manier in de nesten had gewerkt in Mercury, een schuld had die hij niet kon terugbetalen, of misschien was hij naar bed geweest met iemands

echtgenote of vriendin of zus of moeder. Je zou niet denken dat vrouwen zouden vallen voor een werkloze weduwnaar in een concert-T-shirt vol vlekken, maar er waren knappe dames in overvloed die met hun vingers aan de regenboog zaten van Frankies *Gloria Altijd*-tatoeage. ‘Ik ruik naar feromonen,’ had hij me een keer verteld, wapperend met zijn handen ter hoogte van zijn oksels, me aanmoedigend om de geur op te snuiven.

We spraken af dat we eind juli zouden vertrekken naar Krikets huis in de woestijn in Californië. Frankie deed vaag wanneer ik hem vroeg naar wat er ging gebeuren met het kleine blauwe huis. (Later vertelde hij dat hij het had verspeeld bij een weddenschap.) Hij schoof Gloria’s toiletspullen van hun badkamerplanchet-altaar – de haarlak met Citroengeur, zalf van de dokter voor een eczeemplekje, een ongeopende verpakking met neusspray om haar voorjaarsallergieën te verlichten – en smet alles in de prullenbak.

‘Dit hebben we daar allemaal niet nodig, Wolf,’ zei hij, waardoor ik me afvroeg waarom we het hier wel nodig hadden gehad.

Als kind bracht ik veel tijd door in de openbare bibliotheek van Mercury. Frankie stuurde me erheen om boeken te lenen bij wijze van gratis kinderopasdienst. Miss Kittle was de hoofdbibliotheccaresse, een gereserveerde brunette die mij amper tolereerde, net als de rest van het personeel. Ik kon het hun niet kwalijk nemen. Ik stal donuts van de vergadertafel, maakte een puinhoop van de boekenplanken en bracht veel te veel tijd door in de herentoiletten. Toch was ik gek op de bieb. Ik was gek op boeken. Ik was vooral gek op de mollige, naar bessen geurende Miss Kittle.

Een paar weken voordat we naar de woestijn vertrokken, verraste Miss Kittle me door mijn naam te roepen toen ik de bibliotheek binnenstapte. ‘Wolf Truly!’

Er was iets veranderd aan Miss Kittle: haar wangen waren feller roze, haar lippen hadden een glanslaagje en haar dikke donkere haar viel golvend over haar schouders. Aan haar gezicht te zien werd ik niet op het matje geroepen, en dat bracht me in verwarring.

‘Ik heb iets voor je, Wolf,’ zei ze. Miss Kittle had me nog nooit eerder aangesproken.

‘Oké.’

‘Ik heb gehoord dat je naar Santa Sophia gaat verhuizen.’ Van dichtbij waren haar ogen nog veel mooier.

‘Mijn tante Krieket woont daar,’ zei ik.

‘Ik kom ervandaan,’ zei Miss Kittle. ‘Mijn vader woont er nog steeds. Ik ga er elke zomer heen.’

‘Californië ligt een heel eind bij Michigan vandaan.’ Mijn wangen gloeiden.

‘Ik moest hierheen verhuizen om voor mijn grootmoeder te helpen zorgen. Ik mis de woestijn.’

‘Ik zal de winter missen.’

‘Ah!’ zei ze, haar wijsvinger opheffend. Toen reikte ze onder de balie en haalde een groot, zwaar boek tevoorschijn. ‘Je hoeft de winter niet te missen.’

‘Niet?’

‘Je zult de berg hebben,’ zei ze, me het lijvige boek overhandigend. *‘De berg in de woestijn.’*

Bij de eerste vluchtige blik die ik wierp op de foto op het omslag – een luchtfoto van de met naaldbomen omzoomde granieten bergtop – wist ik dat op die berg mijn noodlot lag. De details sprongen van de pagina’s af als een soort 3D-déjà-vu: ruim drieduizend meter hoog, moeder van het gebergte dat de Transverse Ranges werd genoemd, honderden kilometers ongerepte natuur, jachtterrein van indianenstam Agua Caliente, leefgebied van dikhoornschapen, poema’s, ratelslangen, tien keer de hoeveelheid neerslag die beneden in de woestijn valt, hevige regenval in voor- en najaar, sneeuwstormen in de winter. Het was een plek waar ik nog nooit van had gehoord, maar het voelde alsof ik er al was geweest.

‘Je moet naar de top klimmen,’ zei Miss Kittle.

‘Die lijkt me behoorlijk hoog.’

‘Je gaat het grootste stuk met de kabelbaan,’ zei ze, wijzend naar een paginagrote foto op de achterkant van het boek. ‘De rit naar boven is bijna verticaal. Kijk maar.’

Ze had gelijk.

‘Deze kabelbaan brengt je in nog geen twintig minuten tijd van

het station in de woestijn – het klimaat van Mexico – naar het station in de bergen – het klimaat van Noord-Canada. Van palmbomen naar naaldbomen.’

‘Cool,’ zei ik.

‘Daarvandaan kun je naar de top klimmen. Het is mij maar één keer gelukt,’ bekende ze. ‘Het was bewolkt.’

‘Dat is balen.’

‘Misschien probeer ik het nog wel een keer als ik komende zomer in Palm Springs ben om mijn vader op te zoeken.’

‘Dat moet u doen.’

‘Misschien kijk ik dan wel of jij en je vader zin hebben om mee te gaan. Frankie... toch?’ Ze bloosde.

Née hè, dacht ik bij mezelf. Frankie kwam nooit in de bibliotheek, dus ik kon me niet voorstellen waar die twee elkaar hadden ontmoet. ‘Frankie. Klopt,’ zei ik.

‘Weet je waar in Santa Sophia je tante precies woont?’

‘Verdi Village,’ zei ik, me herinnerend wat Frankie me had verteld.

‘Klinkt bekend. Volgens mij is het een hekwerkwijk.’

Over hekwerk was mij niets verteld.

‘De meeste hekwerkwijken hebben een golfterrein.’

Verdi Village had geen golfterrein. Of hekwerk. Of zwembaden. Of tennisbanen. Of sierfontein. Of zelfs maar verharde wegen. Santa Sophia was een piepklein woestijnstadje dat voornamelijk bestond uit bewaakte woonwijken voor welgestelden. Maar voorbij de in klassieke stijl gebouwde overdekte winkelcentra en voorbij de felroze bougainville en de bloembakken met witte kiezelsteentjes en bloeiende cactussen, aan de andere kant van de verlaten spoorrails, bevolkten duizenden mensen het al drie keer geëxecuteerde Verdi Village-*mobile home*-nieuwbouwproject dat uitvloeide over ruim tweeënhalve vierkante kilometer keihard gebakken boomloze aarde.

De oorspronkelijke, dubbelbrede aluminium stacaravans met puntdak waren totaal uitgewoond, maar er was in elk geval nog elektriciteit en stromend water, in tegenstelling tot de tweede rij optrekjes die daarachter lag: *mobile homes* in de categorie Airstreams en

Coachmen en Four Winds. Daar weer achter hadden daklozen lukraak een wal opgetrokken van hutten en afdakjes: een schuilplaats voor economisch vluchtelingen, mentaal zieken en motormuizen. In de volksmond werd het Tin Town genoemd.

In die gevaarlijke beslotenheid groeiden kinderen op die op te jonge leeftijd al te veel wisten, maar die triest genoeg altijd te weinig bleken te leren, en te laat. Het was smoorheet in Tin Town: binnen de staat werden er de meeste records gevestigd als het ging om temperaturen boven de zevenendertig graden. Nog steeds ruik ik de ongewassen lichamen en dubbelgebakken worst, de sigarettenrook en de kattenstront; nog steeds hoor ik de onvrede, als slechte radioontvangst. Maar bovenal voel ik het nog steeds – de wind die onophoudelijk door de San Gorgonio-pas blaast, de aarde polijst en de groepjes windmolens langs de woestijnwegen voedt.

Je kunt die linten van kaarsrechte witte stokjes van hoog op de berg zien, vanaf vijftwintighonderd meter hoogte. Het is een waanzinnig mooi gezicht.

DAG ÉÉN

In de nacht voordat ik naar Angel's Peak vertrok, deed ik geen oog dicht, maar ik bleef praktisch tot aan het middaguur in mijn bed liggen. Uiteindelijk stond ik op, trok wat kleren aan en vond de warme wollen sokken die Byrd me twee Kerstmissen eerder had gegeven. Ik maakte voor het eerst in een heel jaar tijd weer de veters van mijn bergschoenen vast en pakte mijn rugzak, die aan een haakje naast de voordeur hing. Ik aarzelde en hing de rugzak weer terug – een moment dat me zou blijven achtervolgen – omdat ik het Zwitserse zakmes niet meer nodig had, en de voorraad eten, water of dekens evenmin, en niet wilde dat die spullen verloren zouden gaan.

Aangekomen bij het woestijnstation, wachtte ik op wat naar ik geloofde mijn laatste kabelbaanritje naar boven zou zijn, leunend tegen de muur, en observeerde een poosje de mensenmenigte. De drie wandelaars met wie ik op die herfstdag verdwaald zou raken, waren wildvreemden voor me, maar ze waren me stuk voor stuk al opgevallen, om uiteenlopende redenen, voordat het noodlot onze levens met elkaar verbond. Nola. Vonn. Bridget.

Nola, met haar gevoelvolle blauwe ogen en haar keurige zilvergrijze haar, beende langs me heen in haar ossenbloedrode poncho, en ik weet nog dat ik bij mezelf dacht dat die glimmende rode poncho vanuit de ruimte te zien moest zijn. Ze droeg goede wandelschoenen en over haar schouder hing een zwarte rugzak. In haar handen had ze een stukgelezen wandelgids. Ik zag haar aan voor

een van de parkgidsen die de korte wandeltochten begeleiden in de Wide Valley rondom het bergstation.

Ze was de eerste passagier die aan boord ging van de gondel die ons van het struikgewas in de woestijn naar een alpiene wildernis zou voeren, en ze koos een plekje bij het raam met uitzicht op de woestijn. Sommige mensen willen graag zien waar ze naartoe gaan, en sommige mensen willen graag zien waar ze zijn geweest. Ze draaide zich om en zag dat ik naar haar stond te staren. Gegeneerd wendde ik mijn gezicht af.

Vonn stapte aan boord van de gondel achter een groep jonge mensen die, zo vermoedde ik, haar reisgenoten waren. Ik had haar al eerder opgemerkt, toen ze in de kiosk had staan bladeren in de boeken over de geschiedenis van de indianen. Ze was beeldschoon, met haar zwarte haar en donkere huid, geprononceerde jukbeenderen en volle lippen. Ze droeg een kakikleurige broek en een blauwe duffelcoat, en aan haar voeten felgroene teenslippers, waaruit ik opmaakte dat ze niet van plan was om te gaan wandelen.

Mijn vader, Frankie, zei altijd dat er twee soorten mensen zijn: de observeerders en de geobserveerden. Hij zei dat ik bij de eerste soort hoorde en hij bij de tweede. Frankie zou Vonn als exotisch omschreven hebben, zoals mensen doen wanneer ze niet precies weten wat iemands etnische achtergrond is. Ik gokte dat het meisje een halfbloed was: half blank en half Zuid-Amerikaans, of half blank en half Afrikaans-Amerikaans, of half Zuid-Amerikaans en half Afrikaans-Amerikaans. Ze koos een plek bij het raam met uitzicht op de woestijn en keerde haar reisgenoten de rug toe.

Bridget sprong een paar seconden voordat de deuren dichtgingen naar binnen en perste zich naar het midden van de gondel, haar hoge blonde paardenstaart heen en weer zwaaiend bij iedere beweging van haar knappe gezicht. Ze was gevaarlijk mager, gehuld in laagjes lycra, een warm uitziend en met fleece gevoerd windjack om haar middel geknoopt, en aan haar voeten een paar prijzige hardloopschoenen. Toen ze over me heen reikte om de paal beet te pakken, voelde ik me genooddaakt om opzij te gaan.

Ze had een sporttasje van blauw gaas bij zich, en daarin zag ik

een portemonnee, drie flesjes water en drie mueslirepen in wikkels van zilverfolie. Ik had haar aangezien voor een laatstejaarsstudent, tot ze naar me opkeek en glimlachte en ik de ijsblauwe ogen zag van een vrouw van achter in de dertig. Misschien heb ik haar iets te lang aangestaard.

De kabelbaan werkte door middel van een tweekabelig tegen-gewichtstelsel, waarbij één gondel langs de berg omlaagging terwijl de tweede omhoogging. De gondels hingen aan een baan van ruim veertig kilometer aan elkaar gekoppelde kabels die waren gespannen tussen vijf gigantische masten die in de rotsachtige bergwand waren vastgeketend. Bij elk van de vijf masten maakte de gondel een overgang en schommelde dan als een kermisattractie gedurende een minuut of twee, of langer als het hard waaide. Passagiers reageerden vaak heftig, vooral als het hun eerste keer was. Toen we de eerste mast naderden, zette ik me schrap. De vrouw met de paardenstaart had net een van haar flesjes water opengedraaid. Beginneling.

De kabelbaanbestuurder, die ik gelukkig niet herkende, riep om door de microfoon: 'We naderen de eerste mast. Dames en heren, houdt u zich goed vast.' Hij zweeg even voor een dramatisch effect. 'Wees bedacht op déining.'

'Wat betekent dat?' vroeg de blonde vrouw.

'Zet je schrap,' zei ik, maar ze hoorde me niet, want precies op dat moment klonk er een luide bons, die gevolgd werd door een snelle val, en begon de gondel hard heen en weer te schommelen. Ze gilte en morste water en verloor haar evenwicht op de glibberige vloer.

Doordat ik haar elleboog beetpakte om te voorkomen dat ze zou vallen, wakte ik de indruk dat ik me om haar bekommerde.

Toen de gondel weer in evenwicht was en door sliertige grijze wolken heen zeilde, zocht de vrouw oogcontact. 'Je komt me bekend voor.'

'Ik zit regelmatig in de kabelbaan.'

'Ik ben pas één keer eerder met dit ding geweest, en toen had ik een kalmeringsmiddel genomen, dus daar kan ik me niets van herinneren.'

Ik wendde mijn blik af, hopennd dat dit iedere vorm van conversatie zou ontmoedigen.

‘Je komt me bekend voor van iets anders.’

‘Nee hoor.’

‘Ik kan niet omlaagkijken. Ik heb enorme last van... Wat is het?’

‘Duizeligheid,’ zei ik duister.

‘Gaat-ie nog een keer zo schommelen?’ vroeg ze.

‘Ja.’

Aan de andere kant van de gondel begon een klein jongetje te huilen. Hij had geen hoogtevrees en was niet geschrokken van het schommelen. Hij huilde omdat de wolken hem het uitzicht op de woestijn hadden ontnomen. Ik zag dat de oudere vrouw in de os-senbloedrode poncho zich bukte en haar verrekijker aan het huilende jongetje gaf. Ze wees op een scheur in het wolkendek waardoor hij het Santa Rosa-gebergte kon zien in de verte. Het jongetje glimlachte. De vrouw glimlachte ook.

De blondine naast me ging maar door. ‘Duizeligheid. Ik denk niet zozeer dat ik ga vallen, maar dat ik ga springen. Is dat niet máf?’

‘Ja,’ zei ik.

Toen ze zich omdraaide om de gondel rond te kijken, streek haar paardenstaart langs mijn kin, zodat ik werd ondergedompeld in haar geur, een mengeling van bergamot en gember die ik verontrustend aangenaam vond.

‘Ik geloof niet dat ik dit nog een keer nuchter ga doen,’ zei ze.

Ik sperde mijn neusgaten open in het briesje dat door de open ramen naar binnen kwam, de frisse geur van salie opsnuivend terwijl we onze gang naar boven voortzetten.

‘Het is afschuwelijk om bang te zijn,’ zei de vrouw, lachend om haar nervositeit te verhullen.

Ze had gelijk.

Mijn aandacht werd getrokken door het meisje met de donkere huid en de groene teenslippers, dat me vanaf de andere kant van de gondel leek aan te staren. Ik wist niet zo goed wat ik moest opmaken

uit haar aandacht of haar gezichtsuitdrukking. Ze keek kwaad. Ik had geen flauw idee waarom.

Uit jarenlange gewoonte draaide ik me om naar mijn vriend Byrd om het aan hem te vragen. Dat had ik al minstens honderd keer gedaan in het jaar sinds zijn ongeluk. Me naar hem omgedraaid. De telefoon gepakt om hem te bellen. Byrd was niet gewoon mijn beste vriend. Hij was mijn enige vriend. Mijn bróér. We hadden werkelijk alles gemeen. We waren zelfs op dezelfde dag geboren. In gedachten fluisterde ik: *Gefeliciteerd met je verjaardag, Byrd.*

De vrouw zwaaide met haar paardenstaart, deed beide ogen open en tilde haar hoofd op om uit het raam te turen. ‘Je kunt niks zien vanwege de mist. Eigenlijk is dat een zegen.’

‘Precies,’ zei ik.

‘Kun je water kopen bij het berg...’ Ze onderbrak zichzelf om opnieuw te gaan gillen toen we bij de volgende mast aankwamen.

De lucht werd kouder naarmate we hoger kwamen. Ik rook de hars van de naaldbomen, en koel zink in het sediment, zee-organismen, botten en wortels en verpulverde zaden – eeuwenoude geuren die vertelden over verlies. Ik probeerde me af te sluiten voor het geluid van de nerveus ratelende vrouw. Tevergeefs.

‘Gisteravond heb ik gezondigd tegen mijn trainingsschema,’ zei ze. ‘Ik ben aan het trainen voor een triatlon en ik kan mezelf wel schieten omdat ik een margarita heb gedronken bij het eten. Ik ben nu al uitgedroogd. Eén flesje zal niet genoeg zijn. Zijn we er bijna?’

Mijn impuls om haar te verbeteren onderdrukkend, want ik kon zien dat ze om precies te zijn drie flesjes water in haar sporttas had, zei ik: ‘Er is water te koop bij de kiosk.’

‘Ik ben Bridget.’

De manier waarop Bridget me stond op te nemen, beviel me niet.

‘Weet je zeker dat wij elkaar niet kennen? Kom je hier uit de buurt?’

‘Ik weet het zeker.’

‘Ik ben opgegroeid in Cathedral City, een paar kilometer verderop, maar tegenwoordig woon ik in Golden Hills,’ zei Bridget. ‘Ken je dat? Vlak bij de kust? Ken je Malibu?’

‘Nee.’

‘Ik kom nog steeds regelmatig hier in de woestijn. Mijn moeder heeft een appartement in Rancho Mirage. Ik heb overwogen om weer terug te verhuizen, maar toen heb ik iemand ontmoet. Ik ben gelukkig.’

Bridget zag er niet gelukkig uit. Ik vroeg me af of ik me alvast in de richting van de uitgang kon gaan begeven.

‘Hij was de makelaar van mijn koloniale huis in de bergen. We traiden samen. Voor de triatlon. Hij is jonger. Veel jonger. Niet dat het iets uitmaakt. Totdat de vrouw ouder wordt. Wanneer komt de volgende mast?’

‘Bijna.’

Ze greep de paal beet en gebarde naar mijn honkbalpetje. ‘Mijn tweede echtgenoot kwam uit Michigan. Grosse Pointe. Hij was ook fan van de Detroit Tigers.’

‘De volgende mast,’ zei ik, voor ons uit wijzend.

Bridget gilde toen onze gondel hotsend en botsend de overgang maakte, en tegen de tijd dat het schommelen ophield, was ze bijna in tranen.

‘De volgende masten schommelen niet zo hevig,’ zei ik, want ik kreeg medelijden met haar.

Ik constateerde dat het meisje op de slippers eruitzag alsof ze misselijk was. Ik hoopte maar dat ze niet zou gaan overgeven in de gondel. Ze klemde de paal nog steviger vast en hield haar blik op de vloer gericht toen we de volgende mast naderden. De wind trok aan en schudde ons wild heen en weer. Bridget gilde opnieuw. Ze was niet de enige.

Toen we uiteindelijk het bergstation bereikten, bonkte mijn hoofd van Bridgets gegil. Ik wist niet hoe snel ik me uit de voeten moest maken toen de deuren van de gondel opengingen, en ik stoof ervandoor zonder achterom te kijken, zelfs niet toen ik haar hoorde roepen: ‘Tot ziens!’

Zodra ik de andere toeristen eenmaal ver achter me had gelaten, vertraagde ik mijn pas en slenterde het bos in. Tot mijn opluchting zag ik dat de dikke wolken laag hingen, want ik wist dat dat het aantal wandelaars zou terugdringen. Wie nam er nou de moeite om

een zware, steile bergwandeling te maken zonder de uiteindelijke beloning van een spectaculair uitzicht? De klim spreekt ons karakter aan, maar het uitzicht, denk ik, onze ziel.

De lucht werd donkerder toen ik tussen de hoog oprijzende naaldbomen door wandelde, over de rivieren van keien, langs de gigantische stukken plat wit steen, kunstzinnig gerangschikt door willekeurige natuurelementen. Ik was op weg naar het ruige pad dat me omlaag zou voeren door een kleine weide en over een heuvel van in de rotsen uitgehouwen treden naar een smalle, zes meter lange uitstekende punt – de plek die Byrd en ik Angel's Peak noemden.

Normaal gesproken stapte ik graag stevig door, maar op deze dag liep ik te hijgen en te zwoegen en sleepte ik mijn straks dode gewicht voort, niet denkend aan het einde, maar aan de optelsom van wie ik was; alle voors en na's die me hadden gebracht waar ik nu was, naar dit moment.

Vóórdat Frankie stomdronken werd van de tequila op Halloweenavond en de macht over het stuur van zijn Gremlin kwijtraakte op een donker woestijnweggetje, was mijn vader een zware drinker geweest die grote risico's nam. Daarná was hij een veroordeelde en waren er twee jonge mensen dood.

Frankie lag kortstondig in het ziekenhuis na de Halloween-tragedie. Hij weigerde me daar te ontvangen. Een van de verpleegsters vertelde me dat hij de briefjes die ik achterliet niet wilde lezen. Na een paar dagen werd hij met handboeien om afgevoerd. Ik nam de bus naar de gevangenis, maar Frankie weigerde eveneens me daar te ontvangen. Hij probeerde op geen enkele manier contact met me op te nemen. Ik balanceerde al op het randje na wat er met Byrd was gebeurd. Frankie duwde me eroverheen.

Ik had besloten een eind aan mijn leven te maken op mijn verjaardag; een soort verknipt eerbetoon, zo zag ik dat, aan Byrd, en aan mijn moeder. De berg was de meest voor de hand liggende achtergrond, en Angel's Peak de meest betekenisvolle plek. Vanaf Halloween begon ik af te tellen. Er ging een week voorbij, toen twee, en toen hoorde ik iemand zeggen dat Lark Diaz voor het weekend

terug zou komen naar Santa Sophia om bruidsmisje te zijn op de bruiloft van een vriendin.

Lark Diaz was nooit mijn vriendin geweest, maar ze was het misje van mijn dromen, en de gedachte haar weer te zullen zien stemde me hoopvol. Ik fantaseerde over een emotionele hereniging en verzon wel honderd scenario's die eindigden met een kus. Maar op de dag van haar aankomst belde ik tientallen keren naar het huis van haar vader, zonder dat ik Lark ook maar één keer te spreken kreeg. Ze was er niet toen ik onaangekondigd bij zijn huis verscheen. Ze wist me op alle mogelijke manieren te ontwijken, tot ik op de dag van de bruiloft op mijn fiets stapte en de negentien kilometer naar de kerk toe reed.

Vanuit de verte zag ik haar zitten op de balustrade van een theekepel op een klein heuveltje op het gazon bij de kerk. Ze was gekleed in een wijd uitstaande, enkellange groene jurk. Haar donkere haar was hoog opgestoken, en haar nek en schouders waren onbedekt.

Ik verloor alle voorzichtigheid uit het oog. 'Lark,' riep ik, haar van achteren benaderend.

Ze draaide zich niet om, maar aan de manier waarop ze verstijfde, kon ik zien dat ze me had gehoord.

De theekepel was hoger dan de plek waar ik stond. Aan de achterkant stonden kratten met een soort apparatuur hoog opgestapeld. Ik kon niet dichtbij komen. 'Lark! Heb je mijn brieven gekregen?'

Ze zat daar maar.

'Heb je ze gelezen?' Mijn stem klonk me raar in de oren.

Ze schudde haar hoofd.

'Het geeft niet. Ik wilde alleen dat je zou weten... Lark?'

Weer schudde ze haar hoofd.

'Ik hou van je!' schreeuwde ik, mijn hart bonkend in mijn keel. 'Ik hou van je!'

Lark liet zich van de balustrade af glijden en draaide zich langzaam naar me om. Tegelijkertijd deed ze een stap naar links, zodat er tientallen bruiloftsgasten zichtbaar werden, die me met z'n allen vanaf het gazon vol medelijden aanstaarden.

‘Wolf,’ zei ze simpelweg. Haar stem weerkaatste tegen de kerkmuur in de verte. De microfoon vlak bij de plek waar ze stond, was aan en had alles opgepikt en omgeroepen wat ik zei.

Byrds ongeluk. Frankie die de gevangenis in ging. De vernederende scène met Lark. Ik kon het gevoel niet van me af schudden dat ik aan het doodbloeden was en een kleverig vuurrood spoor achterliet terwijl ik de omgevallen stenen beklom die me door een bergpijn-bomenbosje zou voeren naar de overwoekerde route naar Angel’s Peak.

Een lange tak van een stekelige struik greep opeens het nylon van mijn parka beet, en toen ik stilstond om mijn mouw uit de gele struik te bevrijden, zag ik tot mijn verbazing in de verte het meisje met de groene teenslipppers stilletjes tussen de bomen door sluipen. Gedurende een fractie van een seconde maakte ik mezelf wijs dat ze me stalkte, deze zeldzame bergkat. Ik vroeg me af waarom ze een bergwandeling aan het maken was op zulk belachelijk schoeisel en wat er was gebeurd met haar vrienden uit de kabelbaan.

Byrd en ik hadden maar zelden mensen in hun eentje zien wandelen. Soms trokken de vogelaars er solo op uit, maar de meesten bleven in de buurt van Wide Valley. Dan vonden ze een plekje vlak naast het pad, gingen op een boomstronk of een canvas vouwkrukje zitten met een verrekijker en een thermoskan met tomatensoep, hopen dat er misschien iemand zou blijven staan om een praatje te maken op weg naar de top. Byrd en ik? Wij bleven altijd even staan. We hadden meer gemeen met bejaarde vogelaars dan met mensen van onze eigen leeftijd.

Ik koos een kortere route tussen de bomen door, klauterend over rotsblokken en boomstammen. Het was doodstil in het bos, en het meisje was verdwenen. Ik vermoedde dat haar schoeisel haar medeloos had gemaakt en dat ze was teruggegaan naar het bergstation, of dat ze de groep vrienden had gevonden waarmee ze de kabelbaan had genomen. Veel meer dan dat kon ik me niet afvragen, want de berg leidde me af, blies de butterscotchgeur van de *Pinus jeffreyi* in mijn neusgaten, stuurde nachtegalen en mezen om me te begroeten.

Ik was hier niet meer geweest sinds Byrds ongeluk en ik rilde van schaamte vanwege het doel van onze hereniging.

Een witkopspecht stelde zich roffelend aan me voor toen ik dichterbij kwam, en ik zag een mannetjesgoudvink dansen op de kronkelige tak van een bergmahonieboom. Een tweede goudvink zat te zingen in de suikerdennen. Ik vroeg me af of ze op de een of andere manier lucht hadden gekregen van mijn plannen en waren gekomen om me op andere gedachten te brengen.

Toen ik een paar treden van zwart-geaderd kwarts beklom, pikte ik de geur van lavendel op in een stevige bries vanuit het oosten. Er groeit lavendel op de berg, maar niet in de hogergelegen gedeelten; ik had het althans nog nooit eerder geroken. Nieuwsgierigheid naar waarom ik lavendel rook, was de reden dat ik mijn hoofd optilde en tussen de bomen door keek, waar ik iets groots en roods zag: de oudere dame in de ossenbloedrode poncho uit de kabelbaan, die op een onveilige afstand van de hoofdroute tussen de takken door bewoog.

Dekking zoekend achter een of andere struik, keek ik naar haar terwijl ze haar verrekijker optilde. Heel even schoot het door me heen dat ze misschien wel verdwaald was, maar ik hield mezelf voor dat ze een doorgewinterde vogelaar was en alleen maar was gestopt om uit te rusten. Angel's Peak wachtte op me. Rode Poncho moest het zelf maar uitzoeken.

Toen begonnen de takken van een immense ribesstruik achter de vrouw te trillen, en tot mijn verbazing zag ik de blondine met de paardenstaart tevoorschijn komen. Bridget. Dus misschien was de oudere dame inderdaad een parkgids. Bridget dronk uit een van de waterflesjes in haar tas van blauw gaas terwijl de oudere vrouw een gebutste gele veldfles uit haar rugzak haalde.

De aanblik van de gele veldfles benam me de adem. Byrd had precies dezelfde – van mij cadeau gekregen, gekocht in de kiosk bij de kabelbaan. Mijn maag draaide om toen ik, zelfs van die afstand, het geluid hoorde van de metalen dop die over de schroefdraad van de drinktuit draaide. Voor ik het wist, schoot ik er als een pijl uit een boog vandoor tussen de bomen.

Bridget kreeg me in het oog en riep: ‘O! Hoi! Hé, daar!’

Ik bleef rennen, deed alsof ik haar niet hoorde, speurde het bos af naar de weg naar Angel’s Peak, die in mijn herinnering links lag van de enorme brok graniet in de verte en tussen twee gigantische door de wind vervormde rotsblokken. Ik vond de rotsblokken al vrij snel, maar zag tot mijn ontsteltenis dat er een paar flinke stersootstruiken over het begin van het pad waren gegroeid. Geen weg eromheen en geen weg erdoorheen. Ik bleef even staan, geprikkeld door de geur van de brede, kronkelige struik, die penetrant werd door de mist die om ons heen neerdaalde. Toen blies de wind de kamfergeur in mijn neusgaten, zodat ik een paar keer achter elkaar moest niezen.

Ik reikte naar het mes in mijn rugzak, ervan overtuigd dat ik me er wel een weg doorheen kon hakken, maar bedacht toen dat ik zowel mes als rugzak thuis had laten liggen.

De oudere vrouw in de rode poncho moest me hebben horen niezen, want ze begon te roepen: ‘Jongeman? Jongeman?’

Ik keek zoekend om me heen naar de jongeman tegen wie ze het had en realiseerde me toen dat ze tegen mij sprak. Ik was net zo lang geworden als Frankie, breed van het gewichtheffen in mijn kamer terwijl er Motown uit de boxen van mijn stereo-installatie schalde. Ik had de muzieksmaak van mijn pa geërfd.

Ik probeerde haar te negeren, maar ze bleef maar roepen.

‘Jongeman. Alsjeblíeft. We hebben hulp nodig.’

‘Jullie zijn van de wandelroute af!’ riep ik terwijl ik in de richting van het tweetal begon te lopen.

‘Ik probeer een méér te vinden. Secret Lake.’ Ze keek om zich heen in het doodstille bos.

Secret Lake was van Byrd en mij. ‘Dat staat niet op de wandelkaart,’ zei ik.

‘Ja, ik weet het,’ zei de oude dame.

‘Niet veel mensen weten van het bestaan ervan,’ zei ik toen ik dichterbij kwam.

‘Ja, ik weet het.’

Onder de rode poncho droeg ze een stevige jas en daaronder een

dikke coltrui. Van dichtbij was de lavendelgeur heel sterk. Ze moest hebben gezien dat ik stond te snuffelen. ‘O,’ zei ze lachend. ‘Die lavendel is van mij.’ Ze trok een klein zijden buideltje uit haar jaszak. ‘Die heb ik altijd bij me. Het houdt de insecten buiten als je binnen bent, en op afstand als je buiten bent.’

Ik had nog nooit een tegeltjeswijsheid gehoord over lavendel die insecten verdreef, maar het klonk niet onaannemelijk. ‘Hoe weten jullie van het bestaan van Secret Lake?’

Hardlopend op haar plaats op een bed van dennennaalden vlakbij, waarbij haar paardenstaart absurd op en neer wipte, nam Bridget haar hartslag op. ‘We moeten in beweging blijven,’ zei ze.

‘Mijn man heeft het meer ontdekt. Er groeit een zeldzame bloem rondom het meer. Daarom is het verboden terrein.’

‘Aha.’ Ik vertelde haar niet dat ik al wist van de bedreigde bergflox.

‘Je wilt een bedreigde plantensoort niet vertrappen.’

‘Precies.’

‘Ik ben er talloze keren geweest,’ vertelde de vrouw. ‘Alleen... mijn man ging altijd voorop. Hij verdwaalde nooit.’

‘Nou, jullie zijn een heel eind uit de richting.’

‘Dat dacht ik al,’ zei Bridget.

‘Hoe kun je dat nou denken terwijl je er nog nooit bent geweest?’ vroeg de oudere dame beleefd.

‘Mijn zesde zintuig,’ zei Bridget. ‘Deze richting vóelde niet goed.’

Ik had hier geen tijd voor. ‘Neem de weg terug die jullie gekomen zijn, buig dan af naar het noorden en een stukje naar het oosten en dan kom je weer op de wandelroute. Die volg je ongeveer een kilometer, en dan ga je de steile helling op aan de westkant van het boswachtershuisje, en tussen de zwarte eiken door weer naar beneden.’

‘Het boswachtershuisje ken ik wel,’ zei de vrouw.

‘Aan de overkant van het beekje en achter een stel grote keien een stukje naar het noorden is een rotsformatie,’ zei ik. Wat ik er niet bij vertelde, is dat mijn vriend Byrd de gigantische fallische rotsformatie de Circunsisco Gigantesco noemde. ‘Het ziet eruit als

een... tóren, je kunt het niet missen. Daarvandaan is het nog bijna een kilometer.’

‘De tóren! Daar was ik naar op zoek! Ik dacht dat we die onder-tussen wel gevonden zouden moeten hebben.’

‘In noordoostelijke richting door het weitje, rechtdoor over de gigantische keien, en dan om die kleine bergkam heen. Oké?’

‘Ja,’ zei ze onzeker, een blik werpend op haar metgezel.

Geen van beide vrouwen had mijn aanwijzingen onthouden. Ik gebaarde naar de somber uitzierende hemel. ‘Hoor eens, Secret Lake is ruim twee kilometer hiervandaan en over een paar uur is het donker. Misschien moeten jullie het een andere keer proberen te vinden.’

Twee glanzende zwarte kraaien streken neer op een tak vlakbij, en onwillekeurig drong de gedachte zich op dat ze ons probeerden te waarschuwen door de manier waarop ze naar ons zaten te roepen. De wolken hingen zo laag en waren zo dik dat toen de vogels wegvlogen, we ze uit het zicht verloren nog voordat ze de toppen van de dennen hadden bereikt.

‘Waarom breng jij ons er niet heen?’ vroeg Bridget. ‘Zou jij ons erheen kunnen brengen?’

‘Ja! Zou je dat kunnen doen?’ vroeg de oudere dame. ‘Tegen betaling. Uiteraard tegen betaling.’ Ze peuterde haar grote zwarte rugzak open.

Ik kon zien dat er, behalve de portemonnee, ook nog een kitscherige witte wollen kersttrui in de rugzak zat, en een grote plastic pindakaaspot. Ik vroeg me af of ze van plan was om dieren te lokken om foto’s van ze te kunnen maken – tot mijn schaamte moet ik bekennen dat Byrd en ik dat soms deden – maar ik zag geen camera.

Ze wapperde met een bankbiljet. ‘Twintig dollar? Dat is alles wat ik bij me heb. Maar ik zou je een cheque kunnen sturen. Heb je een uurtarief?’

Ik nam de moeite niet om uit te leggen dat ik geen berggids was. Ik schudde simpelweg mijn hoofd, mompelde: ‘Het spijt me’, en toen, zonder zelfs maar achterom te kijken, vervolgde ik mijn weg door de struiken.

Maar daar was die uit de kluiten gewassen sterasootstruik weer, die me de weg versperde naar Angel's Peak. Aan één stuk door niezend begon ik met mijn blote handen aan de takken te rukken, mezelf vervloekend omdat ik mijn rugzak aan het haakje naast de deur had laten hangen.

Bij het horen van gelach, een vertrouwde lage grinniklach, hield ik even op, en toen hoorde ik Byrd mijn naam roepen: Wilfred. Dit was niet de eerste keer dat ik Byrds stem hoorde in de wind, of gefluisterd in het refrein van een liedje, of tegen me jammerend in de duisternis. Zoekend naar hem keek ik om me heen, maar in plaats van hem zag ik de twee vrouwen die de verkeerde richting uit liepen.

Bridget voerde de vrouw in de rode poncho mee naar een plek links van waar ik had geweest, in de richting van een steile afgrond die werd gecamoufleerd door een soort muurtje van manzanita- en saliestruiken.

Ik stormde terug, tussen de bomen door, en riep: 'Hallo! Dat is de verkeerde kant! Hallo!' Maar ik was niet te verstaan boven de wind uit. 'HALLO!'

Gelukkig hoorden ze me uiteindelijk en bleven staan. Ik was buiten adem tegen de tijd dat ik bij hen was. 'Andere kant. NÓórd... Dit is wést.'

'Ze is het kompas vergeten,' zei Bridget, rollend met haar ogen.

Ik nam hen niet mee door de struiken heen om hun de dodelijke afgrond te laten zien. Misschien had ik dat wel moeten doen.

De oudere dame glimlachte schaapachtig. 'Kun je alsjeblieft gewoon links of rechts zeggen?'

'Jullie kunnen echt beter teruggaan naar het bergstation. Waarom komen jullie niet gewoon morgen terug, maar dan wat eerder op de dag?'

'Ik betaal je twee keer je normale tarief,' zei de oude dame zacht.

'Ik ben geen...'

'Drie keer! Ik betaal je drie keer je normale tarief! Je zult me op mijn woord moeten geloven dat ik je een cheque stuur zodra ik vanavond weer thuis ben.'

'Ik hoef geen cheque.'

‘Noem je prijs.’

‘Waarom kunnen jullie niet gewoon morgen terugkomen?’

‘Het moet per se vandaag,’ zei Bridget.

‘Het is mijn trouwdag. Het moet per se vandaag.’

Afgaand op haar gezichtsuitdrukking, en zijn afwezigheid, gokte ik dat haar man onlangs was overleden.

‘Veertig jaar lang kwamen we ieder jaar hierheen om onze trouwdag te vieren.’

Bridget zuchtte. Ik kon niet zeggen of het een uiting was van medeleven of van ongeduld.

‘Als jij ons er niet heen brengt, verdwalen we misschien wel,’ zei de vrouw. ‘Dat zou je toch zeker niet op je geweten willen hebben?’ Ze had gelijk. Dat wilde ik niet op mijn geweten hebben. Een toereikende hoeveelheid DNA van mijn moeder had mijn karakter wat karakter gegeven. (Mijn vader was niet bepaald van het onbaatzuchtige type.) Ik kon toch onmogelijk nee zeggen? Ik kon toch onmogelijk deze aardse last van me af schudden als mijn laatste daad bestond uit het weigeren van een verzoek om hulp?

‘Ik zal jullie naar Secret Lake brengen, maar ik kan niet blijven. Jullie moeten op eigen kracht terug naar het bergstation,’ zei ik.

‘Je moeder heeft een echte heer grootgebracht,’ zei ze met een glimlach. ‘Ik ben Nola Devine.’

‘Bridget,’ bracht de vrouw met de paardenstaart me in herinnering.

Te kriegel om mezelf voor te stellen, stooft ik langs hen heen en zette er flink de pas in, ondertussen mijn best doend om Bridget te negeren, die ik vanuit mijn ooghoek als een berggeit van kei naar kei zag springen.

Ik voerde de twee vrouwen mee terug langs de bloemloze wilde bloemen en door de grijs gespikkelde rivier van stenen tussen de suikerdennen. Ik weet nog dat ik een tikkeltje nieuwsgierig was naar de aard van de relatie tussen Rode Poncho en broodmagere Bridget, maar niet genoeg om ernaar te informeren. Ik denk dat ik niet het risico wilde lopen om te worden meegezogen in nog meer conversatie.

Nola zong zachtjes terwijl we ons een weg baanden door het struik-

gewas. Ik weet niet meer precies welk liedje; Stevie Wonder, geloof ik. Ik vond het vibrato in haar stem prettig om naar te luisteren, en het feit dat ze het niet zo nauw nam met de tekst. Ze deed me denken aan Frankie, die altijd de verkeerde woorden meebrulde met de Motown-muziek op de radio in de keuken. In gedachten liep ik te neuriën, tot ik me zorgen begon te maken dat een dierbare herinnering aan mijn vader misschien mijn vastberadenheid om naar Angel's Peak te gaan zou aantasten.

Ik hief mijn vingers op om haar het zwijgen op te leggen en fluisterde: 'We willen de dieren natuurlijk niet storen.'

'Moeten we niet juist veel lawaai maken in het bos?' vroeg Nola. 'Om de beren te verjagen?'

'Beren zitten hier niet, Mrs Devine,' zei ik. Maar wel poema's, dacht ik bij mezelf, en lynxen en coyotes.

Opnieuw drong mijn vriend Byrd mijn gedachten binnen, en ik fantaseerde dat we weer jongetjes waren, op weg naar Secret Lake.

'Zitten daar beren?' had ik aan Byrd gevraagd toen we voor de eerste keer samen in de kabelbaan waren gestapt in Palm Springs, nog voor mijn veertiende verjaardag. 'Waar heb je de dikhoornschapen gezien? Heb je wel eens een poema gezien?'

De gondel kwam in beweging en mijn maag kromp ineen toen de aarde wegdreef, en Byrd (die op dat moment pas een paar dagen mijn vriend was) werd een silhouet tegen de achtergrond van de spierwitte woestijn.

Ik kon niet verhullen dat ik beefde toen de kabelbaanbestuurder zich naar de krakende microfoon toe boog om te waarschuwen voor deining. Kijkend naar de schaduw van de gondel die over de steile bergwand vol dwergeiken gleed op onze weg naar boven, was ik me er scherp van bewust dat het niet meer was dan een vijftien centimeter dikke kabel die ons vasthield boven het puntige graniet.

Toen we bij de eerste mast kwamen, schreeuwde ik het uit. Byrd lachte zo hard dat hij er bijna van moest kotsen, en ook de rest van de passagiers aan boord van de bomvolle gondel barstte in gegrin-

nik en gegniffel uit. Zelfs de bestuurder. Zelfs de bejaarde man met bril die naast ons stond.

Toen we de volgende mast naderden, zag ik dat de bejaarde man door zijn jampotglazen naar me stond te kijken. Hij leek te genieten van het schouwspel van mijn angst. Ik greep de paal vast en deed mijn ogen dicht. We bereikten de mast. Ik vond mijn evenwicht. Ik schreeuwde niet. Byrd gaf me een broederlijke klap op mijn rug. De oude man snoof teleurgesteld.

Door het open raam voelde ik de wind kouder worden. Het rook naar Michigan: naaldbomen en koude aarde, natte rotsen en groene druiven. Ik greep de paal nog steviger vast toen we bij de volgende mast aankwamen, en de masten daarna registreerde ik nauwelijks meer. Toen draaide ik me om in de richting van de bergwand, want ik wilde zien waar ik naartoe ging in plaats van waar ik vandaan kwam.

Halverwege de berg, nog voor de subalpiene zone, had ik de scherpe geur van kamfer geroken, waardoor ik herhaaldelijk moest niezen. Byrd glimlachte toen ik naar voren leunde om discreet te snuffelen aan de schouder van de bejaarde man.

‘Dat is sterasoot, wat je ruikt,’ zei hij. ‘Ik zal het je laten zien zodra we boven zijn. Het ruikt nergens naar als het droog is, maar het stinkt naar bedorven medicijnen als het nat is.’

Ik niesde opnieuw.

Ver beneden ons zag ik een rood honkbalpetje dat aan een dode boomtak was blijven hangen, en ik trok mijn Detroit Tigers-petje nog verder over mijn hoofd. Ik wilde het niet kwijtraken. ‘Daar is iemand zijn petje verloren,’ zei ik.

Byrd keek omlaag naar waar ik wees. ‘Dat is van Jack,’ zei hij, schuddend met zijn hoofd. ‘Hangt er al jaren.’

‘Heeft hij het uit de kabelbaan laten vallen?’

‘Niet echt.’ Hij liet zijn stem dalen terwijl hij gebaarde naar de steile berghelling. ‘Jack had de laatste gondel naar beneden gemist – hij was verder de wildernis in getrokken dan hij had moeten doen, later dan hij zich had gerealiseerd – en hij raakte in paniek toen hij erachter kwam dat hij het bergstation niet meer in kon. Jack was

een behoorlijk ervaren wandelaar en hij was jong, topfit, dus hij besluit naar beneden te klauteren van de ene mast naar de andere zodat hij niet verdwaalt in het donker. Hij begint aan de afdaling, maar hij heeft zich verkeken op hoe steil de berghelling is, en uiteindelijk begint hij te glijden, centimeter na centimeter. Hij zet zich wel schrap met zijn hielen, maar hij roetsjt praktisch deze hele helling af.'

'Ziet er bijna verticaal uit.'

'Precies. Dus tegen de tijd dat hij zo'n beetje hier aankomt, zijn zijn broek en zijn onderbroek helemaal verdwenen, weggebrand door de wrijving, en is zijn kont één grote bloedende massa. De zolen van zijn bergschoenen zijn verdwenen en zijn hielen zijn tot op het bot weggesleten. Hij glijdt de hele nacht door, nog zes uur, en uiteindelijk komt Jack beneden en raakt buiten westen in een of andere dichte struik. Zijn kont was praktisch helemaal weggeschraapt, hij heeft serieus jarenlang de ene huidtransplantatie na de andere moeten ondergaan en ze hielpen nooit, en zijn linkerbil kan hij helemaal niet belasten. Ik zal je hem wel aanwijzen, hij hangt altijd rond in een café naast het museum. En hij zit zo.' Hij deed het voor.

'Dus de moraal van het verhaal is dat je nooit je instinct moet volgen?' vroeg ik.

'Het is maar een verhaal. Gebeurd is gebeurd, en nu vertel ik het aan jou.' Byrd grinnikte. 'Ik heb niks met moraal.'

Bij het bergstation sprongen we uit de gondel en renden in de richting van de uitkijkplatforms, waar we als betoverd stonden te kijken naar de weidse witte woestijn en de wazige naad waar deze samenkwam met de blauwe lucht. Palm Springs glinsterde aan onze voeten. De boomgaarden vol windmolens wuifden vanuit de verte. Ver buiten de vormeloze stad markeerde een toefje stof de grens tussen Santa Sophia en Tin Town. Byrd gebaarde naar het zuidoosten, zijn ogen tot spleetjes knijpend. 'Zie je dat daar, de Salton Sea?'

Ik zag het inderdaad, het leek wel een luchtspiegeling, het bleke papieren meer ruim honderd kilometer verderop. Ik werd duizelig van de ijle lucht.